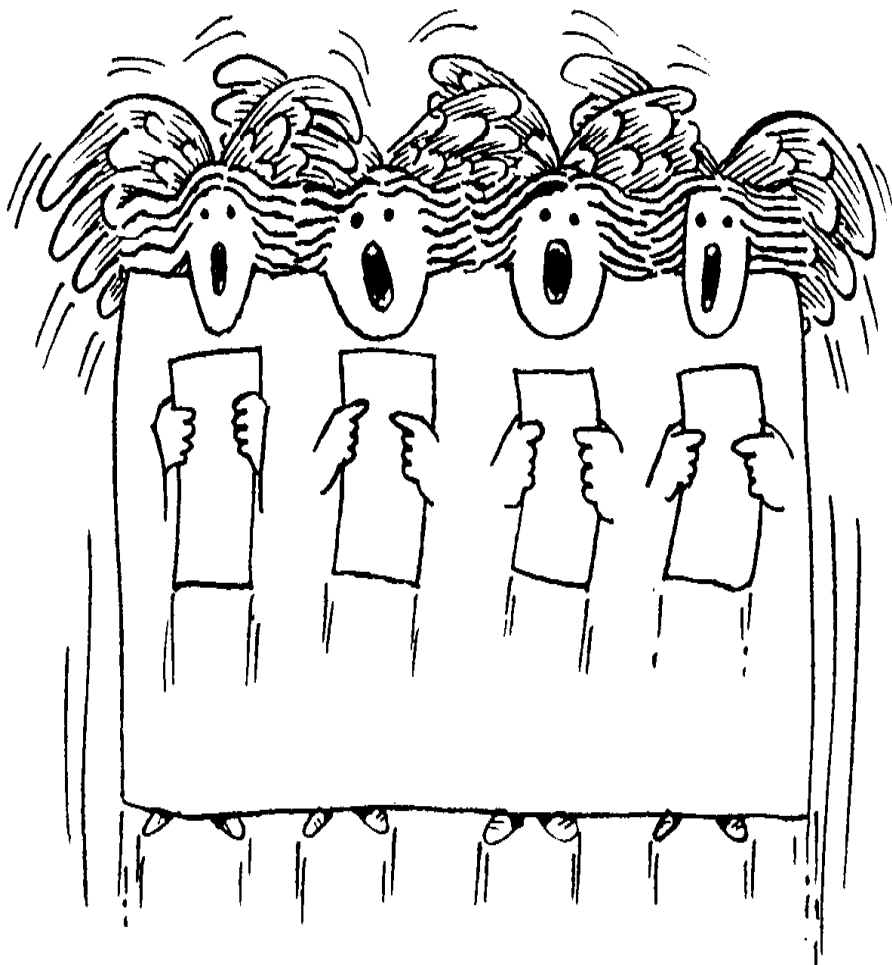

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Stálá formace

SVATÝ RŮŽENEC JEHO HISTORIE A MIMOŘÁDNÁ CENA (P. ALFONS HIEMER, S.J.)

Nebesa i Církev se předhánějí v doporučování modlitby sv. Růžence.

Panna Maria nás přichází sama upozornit na užitečnost sv. Růžence. V Lurdech se zjevila osmnáctkrát sv. Bernadetě vždy s růžencem v ruce.

Ve Fatimě se zjevila šestkrát a pokaždé výslovně žádala tuto modlitbu: „Modlete se denně sv. Růžencem, nezapomeňte na to!“ (13. června a července 1917). V říjnu se pak dětem představila jako Královna sv. Růžence: lidé se mají obrátit a modlit sv. Růžencem. František zprvu Pannu Marii neviděl. „Ať se modlí růžencem a uvidí mě.“ A tak se také stalo. I v jiných církevně uznávaných zjeveních Panny Marie posledních dob žádá Maria modlitbu sv. Růžence a slibuje záchranu těm, kdo uposlechnou Její mateřský hlas.

Církev doporučuje odedávna tuto modlitbu. 48 papežů se zasadilo o sv. Růžencem v celkem 278 dokumentech. Tak Lev XIII. vydal i deset pozoruhodných encyklik o sv. Růženci jako pevný a spolehlivý základ prozíravých reforem snah Církve, které se promítají výrazně i do naší doby. Jan Pavel II. – nezdařený atentát právě o 64. výročí fatimského zjevení Panny Marie, nebo i nezdařený atentát na biskupa Defreggera, autora předmluvy k Hiemerově knize o růženci, z jedné z nejlepších v současné literatuře, který byl spáchán o čtvrt roku později o svátku Nanebevzetí Panny Marie. Modlitbu sv. Růžence výslovně doporučovali i další papežové (sv. Pius X., Benedikt XV.). Pius XI. vydává svou růžencovou encykliku INGRAVESCENTIBUS MALIS na pokraji druhé světové války roku 1937, spolu s MIT BRENNENDER SORGE proti nacismu, a DIVINI REDEMPTORIS. Ne nadarmo upozorňuje výslovně: „Zdůrazňujte často a zdůvodňujte podrobně chválu a užitečnost této modlitby pro věřící všech společných tříd!“

Pius XII. zval v době narůstajícího zla (INGRUENTIUM MALORUM) všechny k modlitbě sv. Růžence zejména v rodinách, za světový mír; sám zemřel s touto modlitbou na rtech. A Jan XXIII. věnoval jednu z osmi encyklik svého krátkého, ale neobyčejně významného pontifikátu právě sv. Růženci: „Nikdy, ani jediný den v roce, jsme neopomenuli pomodlit se celý růžencem.“ Papež Jan se modlil denně všech 15 desátek. Druhý Vatikánský koncil, který papež Jan zahájil, postavil také Pannu Marii na vrchol dogmatické konstituce *O Církvi* LUMEN GENTIUM. Pavel VI. vyhlásil na koncilu slavnostně Pannu Marii Matkou Církve, rovněž růžencem je pevně zakotven v pokoncilové zbožnosti.

Růženec je také opravdu „plodem vynalézavosti a darem mateřského Neposkvrněného Srdce Panny Marie k záchraně ubohých hříšníků a ozdravení světa.“ Panna Maria při 6. zjevení v Lurdech 21.2.1858 říká: „Modli se za ubohé hříšníky, modli se za chřadnoucí svět!“

Růženec spojuje v sobě Matku Boží a jejího Syna. Růženec nás spojuje i s Bohem Otcem a s Duchem Svatým, tedy s celou Nejsvětější Trojicí.

Růženec má navíc úzké spojení s anděly. Růženec je vynikajícím spojením ústní a rozjímavé modlitby, je to modlitba pro všechny. Růženec charakterizuje dále jednoduchost, lásku a katolicitu. – Jeho jednoduchost jej činí modlitbou pro každého. Jednoduchost není nedostatek, nýbrž znamením dokonalosti: čím dokonalejší, tím jednodušší, což platí v plné míře o samém Bohu.

Růženec je modlitbou lásky.

Růženec je katolickým vzhledem k svému vzniku, obsahu a určení. To vyplývá z církevních dokumentů. Růženec je modlitbou vítězství (vítězství proti Turkům v námořní bitvě u Lepanta 7. října 1571 je připisováno právě modlitbě sv. Růžence).

U toho, kdo se růženec modlí, tato modlitba:

- 1) Podporuje zbožnost i radostnou ochotu k modlitbě vůbec.
- 2) Podporuje úsilí k získání ctností a svatosti. Růženec je v souladu s učením Církve také mocným prostředkem k dosažení svatosti, vhodným pro široké vrstvy lidu a představuje i nové období svatosti.
- 3) Podporuje ducha víry.
- 4) Podporuje úsilí jít Mariinou cestou.
- 5) Podporuje radost ze života.
- 6) Podporuje štěstí rodin, národů a lidské společnosti k dosažení mravní velikosti.

Sv. Růženec pomáhá k dosažení věčné blaženosti. V každém Zdrávasu prosíme Pannu Marii o pomoc i v hodině smrti. Panna Maria žádala ve Fatimě právě modlitbu růžence jako záchranu před peklem.

Růženec je oním „Davidovým prakem v našich rukou, s nímž jdeme bez bázně nepříteli vstříc. Proti této zbrani „nepatrných služebníků Mocného“ není žádné obrany. Jakou převahu v něm máme před všemi zbraněmi a úklady pekla i jeho náhončích. Lev XIII. přiřadil do loretánské litanie zvolání „Královno svatého Růžence.“ Modlitba růžence je tedy, jak ukazuje současná Církev se svatým Otcem v čele nejen modlitbou pro naši dobu, ale i modlitbou budoucnosti, tedy vskutku nejmodernější modlitbou.

KAREL I.

V souvislosti s blahorečením rakousko-uherského císaře Karla I. a málo známého posledního českého krále, dovoluji několik slov o něm.

Jeho matkou byla saská princezna Maria Josefa a otcem arcivévoda Ota Rakouský, synovec císaře Františka Josefa I.

Karel I. se narodil 17. srpna 1887, tedy před 118 lety v předvečer 57. narozenin tehdejšího císaře Františka Josefa I. Narodil se arcivévoda, nikoliv korunní princ, nikoliv někdo, o němž by se dalo předpokládat, že někdy, třeba ve vzdálené budoucnosti se stane panovníkem. Podle habsburského domácího řádu byl na cestě ke koruně a trůnu šestý.

V nejmladším věku ovlivňovala Karlovu výchovu jeho matka, přísná katolička. Po gymnaziálních studiích měl mladý arcivévoda dovést své vzdělání na Karlo-Ferdinandově univerzitě v Praze. Bydlel na Hradčanech a profesori z české i německé univerzity mu přednášeli přímo na Hradě. Po studiích se stal důstojníkem a řadu let byl posádkou v Brandýse nad Labem. V této době také došlo k jeho sňatku s bourbonskou princeznou Zitou, rovněž přísnou katoličkou. Tehdy se též značně změnilo pořadí následníků trůnu. Karel se dostal na 2. místo za Františka Ferdinanda d'Este. Ten připravoval rozsáhlou reformu v uspořádání habsburské říše. Chtěl ji změnit ve federální stát rovnoprávných národů. Leč přišel 28. červen 1914, osudný den, předzvěst katastrofy, která otřásla základy evropské civilizace, František

Ferdinand d'Este byl se svou ženou Žofíí v Sarajevu zavražděn a arcivévoda Karel se stal následníkem trůnu ve svých 27 letech.

Když se pak jednalo o rozpoutání války, 84letý panovník Karla, nyní již korunního prince, nepozval do korunní rady. Karel se tedy na rozhodování o zahájení války nepodílel. Nikdo se ho na jeho názor neptal.

V souvislosti s rozpoutáním války, která přerostla ve válku světovou, dostala se Karlova rodina do schizofrenní situace. Zita byla bourbonská princezna a její mateřština byla francouzština. Její rodina byla spjata s Francií. A tak se stalo, že Zitini bratři vstoupili do rakousko-uherské armády, tedy na opačnou stranu války. Zita s nimi udržovala styky přes lucemburské vyslanectví ve Vídni.

Povinností Karla bylo jít do války. Byl jmenován velkoadmirálem a generálplukovníkem. V listopadu 1916 však zemřel starý mocnář, císař František Josef I. Jakmile opustil tento svět, stal se Karel císařem a králem Čech a Uher a Zita císařovnou a královnou. Sotvakdo z jeho předchůdců vstoupil na trůn za tak těžkých okolností jako Karel. Koruna, kterou zdědil byla vpravdě koruna trnová. Říše již byla déle než 2 roky v zničující válce.

Ztráty na životech vojáků, zástupy raněných a zajatých byly ohromné. Obyvatelstvo hladovělo, mrzlo. Zemědělství i průmysl byly v katastrofálním stavu. Pokračování ve válce ohrožovalo nejen fyzické přežití milionů, ale i další existenci říše. Mnohonárodnostní monarchie komplikovaná vnitřní strukturou byla ohrožena v základech své existence.

Když Karel nastoupil na trůn, hledal cesty, jak skončit válku a uzavřít mír. Německé vojenské velení, představované generály Hindenburgem a Ludendorffem, však chtělo vyjednávat o mír jen z pozice síly.

Karlova mírová nabídka byla předána dohodovým státům, které ji však odmítly. Karel se nemínil smířit s pokračováním ve válce a chtěl dosáhnout míru pomocí tajné diplomacie. Začal jednání s Francií prostřednictvím Zitiných bratrů Sixta a Xaveria za pomoci belgického královského páru. Belgická královna byla sestřenicí Zity. Tato jednání však byla prozrazena a doslova rozběšnila německé velení války. Němci hrozili obsazením Rakouska-Uherska. Do této situace přišla revoluce v Rusku. Všerubský kongres dělnických a vojenských rad vydal výzvu ke všem národům světa k uzavření míru. Mírová jednání, o něž Karel od počátku své vlády usiloval, byla zásluhou ministra zahraničí Czernína zmařena. Czernín se postavil na stranu Německa v pokračování války až do vítězného konce.

Po uzavření Brestlitevského míru přesunuli Němci své divize z východu na západ a rozhodli se vyhrát válku dříve než se na bojištích objeví americká vojska. Rakousko-uherská armáda však byla vyčerpána a Karel na vítězství nevěřil. Situaci monarchie považoval za katastrofální.

V té době se pokusil vydat projekt na reorganizaci monarchie ve federální stát 4 spolkových států českého, německého, jihorakouského a ukrajinského. Toto opatření však přišlo příliš pozdě. Politická reprezentace Čechů, Jihoslovanů, Poláků a Ukrajinců ho spěchala odmítnout. Říše byla v rozkladu a začal i rozklad armády. Rakousko-Uhersko kapitulovalo. V Praze, Krakově, Lvově, Záhřebu, Lublani, Budapešti vyhlášovali samostatnost.

Pro Karla byla teď na prvním místě snaha zabránit, aby konec války a říše neprovázela občanská válka. Karel prohlásil: „Má po těchto strašlivých jatkách následovat občanská válka? To bych nemohl zodpovědět před Bohem a svým křesťanským svědomím.“

Podmínky příměří byly tvrdé, až kruté. Karel však se trůnu nevzdal, neabdikoval. 12. listopadu 1918 národní shromáždění vyhlásilo republiku a veškerý majetek Habsburků propadl státu. Karlova rodina se uchýlila do loveckého zámečku Eckbartasan mezi Vídní a Bratislavou. V revolučním Rakousku však nebyla v bezpečí. Zbýval tedy exil.

Za pomoci britského krále odjížděl Karel s rodinou britskými auty v březnu 1919 do Švýcarska. Karlův odchod do exilu však neznamenal konec jeho a Zitiným politickým ambicím. Nepovažoval se za bývalého císaře a krále, ale za právoplatného panovníka, kterému jen násilí zabraňuje ve výkonu jeho úřadu. Od prvního svého pobytu ve Švýcarsku rozvinul širokou politickou a diplomatickou aktivitu. Svou pozornost obrátil k Maďarsku, jehož je králem. Počátkem února 1920 národní shromáždění Maďarska zrušilo republiku a prohlásilo se královstvím bez výkonu královské moci. Na to reagoval Karel a vydal se na své velké dobrodružství pro zpětné získání maďarského trůnu. Jeho úsilí však bylo zmařeno a Karel se vrátil zpět do Švýcarského exilu. V říjnu 1921 se pokusil o totéž znovu. Tehdy ho provázela i Zita. Celý tento podnik restaurační byl velmi nebezpečný až riskantní a Zita navíc byla opět těhotná. Zita však chtěla být při tomto nebezpečí po boku svého manžela.

Avšak ani tentokrát Karel neuspěl, ba došlo k zatčení obou. Švýcarsko už nebylo nadále ochotno poskytnout jim exil. Dohodoví diplomaté se rozhodli, že nejvhodnějším místem pro královskou rodinu bude ostrov Madeira. Portugalská vláda svolila a britský křižník dopravil manžele na Madeiru. Ostrov v Atlantiku to nebylo nejhorší místo pro vyhnanství. Karla a Zitu však od počátku tížil nedostatek peněz. Klenoty a peníze, které měli ve Švýcarsku jim byly ukradeny. Evropské velmoci, včetně následnických států Rakouska-Uherska, odmítly jakoukoliv podporu pro Karlovu rodinu. Velké problémy nastaly, když se Zita rozhodla jet pro své děti, které byly dosud ve Švýcarsku. Bez dozoru nesměla udělat krok. Byla šťastna, když se s dětmi vrátila na ostrov.

V polovině února 1922 byla konečně celá rodina pohromadě, chyběly však peníze. Místní bankéř propůjčil rodině vilu v horách. Bydlení na první pohled krásné, ale studené, vlhké, bez elektrického proudu. Na dopravní prostředky nebyly peníze a horská dráha nejezdila každý den. Toto bydlení nebylo vhodné pro nemocného opotřebovaného člověka, jakým byl Karel. Zestárl o celá léta. Stresy, přepínání a nemoci z minula se vepsaly do nepříliš robustního organismu. Karel se znovu nachladil a musel začátkem března ulehnout. Lékaře z finančních důvodů zavolali až koncem března. To však bylo již pozdě. V noci z 27. na 28. března dostal poslední pomazání a 1. dubna 1922 ve věku 35 let skonal.

5. dubna se konal pohřeb. Vše bylo chudé. Jednoduchou rakev vezli na dvoukoláku, kterou táhlo několik mužů. Za rakví, zahalenou ve staré rakousko-uherské vlajce, kráčela Zita, za ní 3 nejstarší děti a pak dlouhý průvod lidí z celé Madeiry. Karla pohřbili v místním poutním kostele.

Zita necelé 2 měsíce po smrti manžela porodila děvčátko. Přes všechny nesnáze a obtíže si vytkla za cíl nejstaršího syna Otu vychovat jako budoucího panovníka a ostatní děti jako děti habsburského panovnického domu. Nepochybovala, že v budoucnu přijde jejich chvíle.

Už v roce 1923 navrhl rakouský prezident Miklas, aby Karel jakožto mírotvůrce a mučedník byl prohlášen za blahoslaveného. Tento požadavek byl skupinou rakouských monarchistů několikrát opakován a v roce 1949 byl v Římě zahájen složitý a dlouhodobý proces blahorečení, který je v této době ukončen.

sr. Otilie

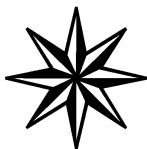
Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za magistra Řádu
- ... za jednání provinční kapituly bratří a za volbu nového provinciála
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí.
- ... za otce Prokopa a za jeho činnost ve farnosti Dobřany a v našem Místním sdružení
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za všechny naše členy, kteří se nemohou pravidelně zúčastňovat našich setkání
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za naše známé a přátele, kterým chceme předávat radostnou zvěst evangelia
- ... za plnohodnotné prožití nastávající adventní doby ve spojení s Kristem v přípravě na oslavy Jeho narození

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Zdislava Hlaváčová	4.11.1918
† Patrik Antonín Vlasák	20.11.1915
Anunciáta Pirnerová	25.11.1928
Martin Aul	30.11.1961

Časné sliby

Vincenc Horáček	7.10.1998
Adelaida Holubová	7.10.2001
Tomáš Mička	7.10.2001
Judita Šmolíková	7.10.2001
P. Vojtěch Soudský	22.10.1979
Tomáška Srbecká	25.10.1987
Klára Vídeňská	18.11.1995
Josefa Ziková	18.11.1995
P. Prokop Bahník	3.12.1976

Věčné sliby

Jordán Basl	7.10.1998
Jakub Brůha	7.10.1998
Monika Lhotáková	7.10.1998
Klára Vídeňská	7.10.1998
Josefa Ziková	7.10.1998
Kateřina Jandová	7.10.1999
Diana Váňová	7.10.1999
Adelaida Holubová	7.10.2001
Vincenc Horáček	7.10.2001

Úmrtí

† Jana Růžena Krausová	20.10.1996
† Kolumba Věra Mrázová	1.11.1999

Svátek

Terezie (od Ježíše) Pázralová	15.10.
Lukáš Jirka	18.10.
Martin (de Porres) Aul	3.11.
† Albert Miroslav Němec	15.11.

☺ ZPRÁVY ☹

Příští schůzka MS bude **6.12.2005** od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Nепrodejné. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.